

сме чисти Българи. Защо да отива тѣзи работа до хикюмату, неможемъ ли я развърна. Оставете я на мене, нека схмъ азъ отговоренъ ако стане нужда. — Иванъ Андрѣевъ подиръ това каза: — Господа! трѣба да знаете, че хората пари трошатъ по тѣзи работа, само и само да се сполучи, а вий предавате тѣхнитѣ пратеници, на Турцитѣ. Това неправи честь на селото ни защото сме чисти Българи. Срамъ е това за насъ. Другадѣ съ турци смѣсени и пакъ работятъ и безъ да се предаватъ. — Чорбаджийтъ грубо го изхока като го укориваше, че като отъ него учени такива омрази излизали и нищо друго. Смѣраго да мълчи. Вълко Митювъ каза: — че тѣй като се заема бати Варбанчо да зали-та за всичкитѣ, то се види, че и той може да е нагласенъ съ тѣхъ. Затуй ги запазва каквото да ги пустнемъ. — Тѣй разбирамъ и азъ, — каза чорбаджийтъ, като глѣдаше къмъ Х. Николчовъ и З. Кановичъ, които потвърдяваха, — затова трѣбва и Варбанчо да се испита по коя причина ги запазва толкосъ и да нема участие съ тѣхъ? — Въ това време додаха: Тодоръ Вълковъ и Вжлю Бояджия, пиени не много, тѣ викаха: — удрете тѣзи добитъци иги запрете. Кой сж тѣзи, дѣто ще горятъ кѣщата ни? Тѣ печелихали съ насъ. Ний единъ Господъ и единъ царъ познаваме, таквизъ луди глави не познаваме (при многото ядосвание, запѣнени, отиваха да блѣватъ въ гробищата), Ний само да си глѣдаме рахату на царску здравие. Отъ друга страна Варбанчо кипна. — Мене може да ме испитва истиндакий, а не вий, — каза къмъ събранитѣ. Работата загхетна, азантѣ незнаяха що да правятъ: Всичкитѣ ли да испроводятъ или само двамината. Х. Николчовъ, В. Митювъ и З. Кановичъ надстояваха за всичкитѣ. Чорбаджийтъ не бѣше съгласенъ за всичкитѣ. З. Кановичъ настояваше: че